

Parohia
„Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45,
Pașcani, jud. Iași

@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh:
Pr. Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Coslujitor:
Pr. Leonardo Ioan Atudorei
+40 747 580 111

Bucurați-vă!

ANUL VII • NR. 18 (176) • 27 SEPTEMBRIE 2026

Credință vie. Bucurie deplină

„Aleasă este (Maica Domnului), cu adevărat, ca soarele, pentru că este încununată cu toate razele darurilor dumnezeiești și strălucește mai vârtos între celelalte lumini ale cerului.”

Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul

Crâmpie din lumina sărbătorii **„La cuvântul Tău, voi arunca mrejele”**

Evangelhia de astăzi ne vorbește despre încrederea în Dumnezeu și despre puterea de a o lua de la capăt, chiar și atunci când simțim că toate eforturile noastre au fost zadarnice.

Petru și ceilalți pescari truseră toată noaptea fără să prindă nimic. Cu toate acestea, la cuvântul Mântuitorului, Petru răspunde: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele”.

Câtă credință și câtă smerenie se ascund în aceste cuvinte! Petru nu înțelege pe deplin ceea ce urmează să se întâmple, dar alege să se încreadă în Hristos.

Și noi avem, uneori, nopțile noastre de trudă: încercări, dezamăgiri, rugăciuni care par fără răspuns și poveri pe care le purtăm în tăcere. Atunci, Hristos ne cheamă să nu deznădăduim, ci să aruncăm din nou mrejele, cu nădejde și credință.

Să învățăm, așadar, să-I încredințăm Domnului osteneala și neputințele noastre, spunând și noi: „După cuvântul Tău, Doamne, voi arunca mrejele!”

Ne învață Sfintii Părinți **„Când ai un necaz mare, să te rogi Maicii Domnului!”**

Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofian de la Antim

Maica Domnului este Maica Domnului, Maica Mântuitorului Hristos. O mamă totdeauna este foarte sensibilă față de fiul său, copilul său...

Să vă spun o mică istorioară de la închisoare. Cineva a fost închis și a stat 20 de ani în închisoare, un tânăr îmbătrânit în suferințe. Într-o anchetă extraordinară de grea, i s-a terminat răbdarea și și-a pus în gând să găsească un mijloc ca să-și curme viața. Și-a adus aminte, însă, că în tinerețe, când era liber, bunica îi spunea: „**Când ai un necaz mare, să te rogi Maicii Domnului!**”. Și-a adus aminte de acest lucru, și spunea el: „Către Mântuitorul n-aveam curajul să mă rog – pentru că avusesse și tânărul acesta greșelile lui –, dar către Maica Domnului, care a fost și ea pământeană ca și noi, m-am rugat! Scurt.

O rugăciune la disperare: **Maica Domnului, nu mai pot suporta durerile și presiunile care mi se fac aici! Ajută-mă!** Se ruga în celulă. Și peste câteva clipe vede intrând prin ușa înaltă a celei o făptură în alb, cu un Prunc în brațe: „**M-ai chemat! Am să te ajut. Fii în pace!**” și a plecat mai departe. Nu l-au mai chemat după aceea la anchetă. L-au mutat într-un alt loc, la Polul Nord undeva, și toată viața lui de după aceea – că a trăit încă mulți ani în închisoare – a avut o viață foarte liniștită în sufletul lui, deși suferințele din afară erau destul de grele din când în când. Maica Domnului l-a ajutat în momentul următor după rugăciunea sa.

Această întâmplare o știu de la cel care a pățit-o. El mi-a spus-o. Și în închisoare nu se minte! În închisoare spune fiecare ce are curat în inima lui. Mi-a spus bietul om ce a pățit și cum i s-a rezolvat problema lui.

Sub acoperirea sfinților Sărbătoriții săptămânii

2.10

Sf. Mc. CIPRIAN, Sf. Mc. IUSTINA

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (38)

Heruvicul. Intrarea mare

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,
Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Mai departe: **În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul ca un Dumnezeu, în Rai cu tâlharul și pe scaun împreună cu Tatăl și cu Duhul ai fost, Hristoase, pe toate umplându-le, Tu, Cel ce ești necuprins.**

Această rugăciune s-a rostit mai întâi la sfârșitul proscomidiei, după ce preotul a acoperit Cinstitele Daruri în vederea procesiunii lor spre Intrarea mică. Ea este reluată acum, după acoperirea Cinstitelor Daruri la sfârșitul procesiunii lor din Intrarea mare. Pentru marea ei frumusețe și adâncime, mă opresc asupra-i cu doar câteva cuvinte.

În virtutea naturii Sale dumnezeiești, Hristos Se află în patru ipostaze care se petrec simultan: în timp ce trupul I se află în mormânt, El Se pogoară la iad, îi sfărâmă porțile, intră în el ca un biruitor și îi trage afară pe toți cei care-L așteptau acolo, de la Adam până la Ioan Botezătorul. (De fapt, aceasta este adevărata icoană a Învierii, cea din tradiția ortodoxă, iar nu cea de tip occidental care îl înfățișează puțin ridicat deasupra mormântului, cu steagul fluturând pe deasupra străjerilor aiuriți.) Hristos nu a înviat de dragul propriei Sale învieri, ci de dragul celor ce aveau nevoie de ea, ceea ce îl va face pe Părintele Stăniloae să confirme, lapidar și inspirat, învățătura răsăriteană potrivit căreia **învierea a început în iad**.

În același timp însă, Hristos Se află și în rai, așa cum îi făgăduise pe cruce tâlharului pocăit. Și tot în același timp Se află împreună cu celelalte două Persoane ale Sfintei Treimi, Tatăl și Duhul, de Care, în fapt, nu Se despărțise niciodată, de vreme ce întruparea Lui s-a făcut fără mutare și fără schimbare, așa cum vă spuneam mai sus.

Mai departe: **Ca un purtător de viață și cu adevărat mai înfrumusețat decât raiul și mai luminat decât orice câmară împărătească s-a arătat, Hristoase, mormântul Tău, izvorul învierii noastre.**

Orice mormânt de pe lume, fie el și faraonic, este un sălaș al morții, al întinericului, al descompunerii, al putrefacției, al miasmei, al sinistrei tăceri. Mormântul lui Hristos este exact contrariul: în loc de moarte, viață; în loc de urătenie, frumusețe; în loc de întineric, lumină; toate, la superlativ. Mai mult, el este nu doar viață în sine, ci izvor al vieții noastre, după făgăduința Celui ce Se află în el: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce-Mi urmează Mie nu va umbla întru întineric, ci va avea lumina Vieții” (Ioan 8, 12).

Or, aici, în Liturghie, antimisul desfăcut pe sfânta masă este exact imaginea luminoasă, curată și sfințitoare a mormântului Domnului. Înainte de a acoperi sfințele vase cu procovățul cel mare, preotul l-a trecut prin mireasma fumului de tămâie, învăluind cădelnița ca într-o îmbrățișare. (Va urma)

Bine de știut

#10

De ce folosim tămâia în biserică?

Tămâia este unul dintre cele mai vechi și mai expresive elemente ale cultului creștin. Folosită în timpul slujbelor, ea răspândește o mireasmă plăcută și învăluie biserica într-o atmosferă de solemnitate și rugăciune. Însă tămâia nu este doar un element de înfrumusețare a slujbei, ci un simbol bogat în semnificații duhovnicești.

În primul rând, tămâia simbolizează **rugăciunea** care se înalță către Dumnezeu. Așa cum fumul ei se ridică spre cer, tot astfel rugăciunile credincioșilor se înalță către Creator, purtând înaintea Lui cererile, mulțumirile și nădejile lor.

În timpul Sfintei Liturghii și al celorlalte slujbe, preotul tămâiază Sfântul Altar, icoanele și credincioșii. Acest gest poartă o semnificație profundă: **cinstirea lui Dumnezeu și a celor sfinte**, dar și **recunoașterea demnității fiecărei persoane**, creată după chipul lui Dumnezeu.

Tămâierea icoanelor exprimă **cinstirea adusă lui Hristos, Maicii Domnului și sfinților** reprezentați în ele. Tămâierea credincioșilor amintește că **fiecare om este chemat la sfințenie și la comuniune cu Dumnezeu**.

În Sfânta Scriptură, tămâia este asociată cu rugăciunea și cu slujirea adusă lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, ea era folosită în cultul de la Templu, iar în Noul Testament, darul tămâiei adus Pruncului Iisus de către magi mărturisește cinstirea și adorarea Lui.

Pentru creștinul ortodox, tămâia este și un **îndemn la curățirea vieții lăuntrice**. Așa cum mireasma ei umple biserica, tot astfel suntem chemați să răspândim în jurul nostru mireasma faptelor bune, a iubirii și a păcii.

Tămâia nu are o putere magică și nu înlocuiește rugăciunea. Valoarea ei stă în semnificația liturgică și duhovnicească pe care Biserica i-o atribuie.

„Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta; ridicarea mâinilor mele, jertfa de seară.”

(Psalm 140, 2)

„Tămâie Îți aducem Ție, Hristoase, Dumnezeul nostru, într-un miros de bună-mireasmă duhovnicească, pe care primind-o în jertfelnicul Tău cel mai presus de ceruri, trimite-ne nouă harul Preasfântului Tău Duh.”

(Rugăciune folosită la binecuvântarea tămâiei)

Să reținem!

- ✓ Tămâia simbolizează rugăciunea care se înalță către Dumnezeu.
- ✓ Tămâierea exprimă cinstirea lui Dumnezeu, a icoanelor și a credincioșilor.
- ✓ Mireasma tămâiei ne amintește de chemarea la o viață curată și plină de fapte bune.

Întrebare pentru suflet

Așa cum mireasma tămâiei umple biserica, reușesc și eu să răspândesc în jurul meu mireasma iubirii, a bunătății și a păcii lui Hristos?